

ГЛАВА 1

Имам впечатляваща колекция от трофеи, които не съм спечелила.

Повечето купих от магазини за вещи втора употреба или гаражни разпродажби. Два от тях получих от баща ми за седемнайсетия ми рожден ден. Само един откраднах.

Той вероятно ми е най-малко любимият. Взех го от стаята на Дрю Уолдърп веднага след като той скъса с мен. Излизахме заедно от два месеца и тогава за първи път му позволих да пъхне ръка под блузата ми. Тъкмо си мислех колко е приятно, когато той ме погледна и заяви:

– Не мисля, че искам да излизам повече с теб, Мерит.

Седях си там, наслаждавайки се на ръката му върху гърдата ми, а той през цялото време си е мислел, че не иска никога повече да сложи ръка на гърдата ми. Измъкнах се хладнокръвно изпод него и станах. След като опънах блузата си, отидох до полицата му и взех най-големия трофей от там. Той не каза нито дума. Според мен, ако ще къса с мен с ръка под блузата ми, най-малкото заслужавам да получа награда.

Този трофей от областния шампионат по футбол постави началото на моята колекция. Оттогава започнах да си вземам най-различни трофеи от гаражни разпродажби и магазини за стоки втора ръка всеки път когато ми се случеше нещо гадно.

Скъсах ме на теста по кормуване? Първо място в тласкането на гюле.

Никой не ме покани да отида с него на училищния бал в предпоследния курс? Групова награда за трупата в пиеса в едно действие.

Баща ми направи предложение за брак на любовницата си? Шампиони в детската лига по софтбол.

Минаха две години, откакто откраднах онзи първи трофей. Сега имам цели дванайсет, макар че ми се случиха много повече от дванайсет гадни неща, откакто Дрю Уолдръп скъса с мен. Само че е учудващо трудно да откриеш нежелани трофеи. Ето защо сега съм в един от местните антикварни магазини и разглеждам трофея за седмо място в конкурс за красота, на който съм хвърлила око, откакто го видях за първи път преди шест месеца. Висок е около петдесет сантиметра и е от конкурс на име „Ботушки и красавици“, проведен в Далас през 1972 година.

Харесва ми заради нелепото име на конкурса, но го обожавам заради позлатената жена отгоре му. Носи бална рокля, тигра и чифт ботуши с шпори. Всичко в този трофей е абсурдно. Особено цената от осемдесет и пет долара. Само че спестявам за него, откакто го видях за първи път, и най-сетне разполагам с достатъчно пари, за да го купя.

Грабвам го и се обръщам, за да отида на касата, когато забелязвам един тип на втория етаж. Привел се е над парапета и се взира в мен. Облегнал е небрежно брадичка върху ръката си и изглежда така, сякаш е в тази поза от известно време. Усмивва се в мига, в който очите ми срещат неговите.

Отвърщам на усмивката му, което не ми е присъщо. Не съм от онези, които флиртуват, и определено не съм от онези, които знаят как да отговорят, когато някой флиртува с тях. Ала усмивката му е приятна, пък и той дори не е на моя етаж, така че не се притеснявам, че мога да се изложя.

– Какво правиш? – провиква се.

Естествено, поглеждам през рамо, за да видя дали въпросът е отправен към мен. Може би изобщо не гледа към мен и говори на някого зад гърба ми. Но ако не се брои една майка, престашила се да влезе в антикварния магазин с малкото си момченце, наоколо няма никой друг. А жената и детето гледат в обратната посока, така че явно говори на мен.

Отново вдигам очи към него, а той все още ме гледа със същата усмивка.

– Купувам си трофей!

Мисля си, че май харесвам усмивката му, но той не е дос-

татъчно близо, за да преценя дали го намирам привлекателен. Самоувереността му е привлекателна сама по себе си. Има тъмна коса, малко неравна и щръкнала, но коя съм аз да го съдя, при положение че не съм се ресала от вчера сутринта. Носи сив суитшърт, ръкавите му са навити над лактите. Върху ръката, на която е подпърял брадичка, има татуировки, но от тук не мога да ги различа.

От това разстояние ми се струва прекалено млад и прекалено татуиран, за да разглежда антики в случайна сутрин от работната седмица, но пък коя съм аз, за да го съдя? Самата аз в този момент би трябвало да съм училище.

Обръщам се и се преструвам, че пазарувам, но усещам погледа му върху себе си. Опитвам се да не му обръщам внимание, но от време на време поглеждам назад, за да се уверя, че все още е там. Там е.

Може би работи тук и затова се размотава наблизко, но това не обяснява защо не сваля очи от мен. Ако това е неговата представа за флирт, определено е доста странна. За съжаление, аз съм привлечена от нестандартното и странното. Така че през цялото време, докато обикалям из магазина, се насилвам да изглеждам равнодушна, докато истината е, че съм заинтригувана. Усещам погледа му с всяка крачка, която правя. Погледите не би трябвало да имат тежест, ала от знанието, че очите му са върху мен, стъпките ми стават по-тежки. Дори стомахът ми сякаш натежава.

Вече съм разгледала всичко в магазина, но все още не искам да платя и да си тръгна, защото тази игра ми харесва твърде много.

Посещавам много малко държавно училище в много малък град и „малко“ е меко казано. Във всеки випуск има около двайсетина деца. Не клас. *Випуск*.

Целият последен курс се състои от двайсет и двама ученици. Дванайсет момичета и десет момчета. С осем от тези десет момчета учим в един клас от петгодишни. Това доста стеснява избора на момчета, с които бих могла да излизам. Трудно е да намериш за привлекателен някой, с когото си прекарал почти всеки ден от живота си, откакто си станал на пет години.

Нямам представа обаче кой е този тип, който ме превърна в центъра на вниманието си. Коего означава, че вече ме прив-

лича повече от когото и да било в училище просто защото не го познавам.

Спирам на една пътека между рафтовете, която се вижда ясно от мястото му, и се преструвам на заинтересувана от една табела. Стар бял знак, на който пише ЛОСТ и има стрелка, сочеща надясно. Това ме размива. До него има друг, вероятно от бензиностанция, на който пише ЛУБРИКАНТ. Кара ме да се запитам дали някой е сложил загатващите за секс табели заедно, или е случайност. Ако имах достатъчно пари, бих ги купила и бих започнала колекция с наемкващи за секс табели за спалнята ми. Само че и това с трофеите е достатъчно скъп навик.

Момченцето, което разглежда магазина заедно с майка си, е застанало на няколко крачки от мен. Изглежда на около четири-пет години. Възрастта на малкия ми брат Моби. Майка му поне десет пъти го предупреди да не пипа нищо, ала то взема стъклено прасенце от рафта пред нас. Защо децата са така привлечени от чупливите неща? Разглежда го с грейнали очи. Харесва ми, че за него любопитството му е по-важно от това да следва нарежданията на майка си.

– Мамо, ще ми го купиш ли?

Майка му рови из някакви стари списания по рафтовете на съседната пътека. Казва „не“, без дори да се обърне, за да види какво държи то.

Очите на момченцето в миг помръкват и то се намръщва, докато посяга да върне прасенцето на мястото му. Малките му ръце обаче са непохватни и прасенцето се изплъзва от пръстите му и се пръсва на парченца в краката му.

– Не мърдай – казвам му, стигайки до него преди майка му. Навеждам се и се залавям да събера парчетата.

Майка му го вдига и го слага на няколко крачки от там, на страни от стъклата.

– Казах ти да не пипаш нищо, Нейт!

Хвърлям поглед към малкото момче, което се взира в строшеното стъкло така, сякаш току-що е изгубило най-добрия си приятел. Майка му притиска ръка до челото си, сякаш е изтощена и раздражена, а после се навежда и се заема да ми помогне да събера парчетата.

– Не беше той – казвам ѝ. – Аз го счупих.

Жената поглежда отново към малкото си момче, което ме гледа така, сякаш не е сигурно дали това не е някакъв тест. Намигвам му, преди тя отново да се обърне към мен, и заявявам:

– Не го видях. Бутнах се в него и го изпусна.

Тя изглежда изненадана и може би дори мъничко виновна, задето реши, че синът ѝ е отговорен.

– О! – казва и ми помага да съберем по-големите парчета.

Мъжът, който стоеше зад касата, когато влязох, се появява отнякъде с метла и лопатка.

– Оставете на мен – казва, но после посочва към табела на стената, на която пише: **КОЙТО ЧУПИ, КУПИ.**

Жената хваща малкото момче за ръка и се отдалечава. То поглежда през рамо и ми се усмихва, което прави поетата вина да си заслужава. Отново насочвам вниманието си към мъжа с метлата.

– Колко струва?

– Четиресет и девет долара. Ще ти взема само трийсет обаче.

Въздъхвам. Вече не съм толкова сигурна, че усмивката на момченцето си струва трийсетте долара. Отнасям трофея от конкурса за красота на мястото му и вземам друг, много поевтин и по-малко привлекателен от рафта. Отивам на касата и плащам за счупеното прасенце и боулинг трофея си за първо място. Когато мъжът ми подава торбичката и рестото, се отправям към вратата. Тъкмо когато я отварям, си спомням за типа, който ме гледаше от втория етаж. Вдигам очи, преди да прекрача навън, но него вече го няма. Незнайно защо, от това ми става още по-тежко.

Излизам от магазина и пресичам улицата, отправяйки се към една от масите край фонтана. Живея в този град цял живот, но много рядко идвам тук. Не знам защо, при положение че любовта ми към него беше окончателно затвърдена, когато монтираха онези странни знаци за пешеходна пътека. Върху тях има човек, пресичащ улицата, но кракът му е вдигнат високо във въздуха и изглежда толкова неестествено, че спокойно би могло да мине за една от глупавите походки на „Монти Пайтън“.

Освен това има две тоалетни, които градската управа монтира преди няколко години. Две стъклени постройки, които приличат на високи огледални кубове, но когато си вътре,

виждаш какво става навън. Смущаващо е, че човек би могъл да седи на тоалетната чиния и да си върши работата, докато гледа как покрай него минават коли. Мен обаче необикновените неща ме привличат, така че вероятно съм една от малкото, на които странните тоалетни им харесват.

– За кого е трофеят?

И като стана дума, че необикновените неща ме привличат.

Типът от антикварния магазин стои до мен и вече с абсолютна увереност мога да кажа, че определено е привлекателен. Очите му имат необичаен светлосин цвят и са първото, което привлича вниманието. Изглеждат някак не на място на фона на маслинената му кожа и страшно тъмната му коса. Взира се в нея за миг. Не съм сигурна дали някога съм виждала толкова черна коса у някого с толкова сини очи. Мъничко шокиращо е, поне за мен.

Все още ми се усмихва като в магазина. Чудя се дали не се усмихва непрекъснато. Надявам се, че не. Харесва ми мисълта, че може би се усмихва на мен, защото то е по-силно от него. Кимва към торбичката в ръката ми и внезапно си спомням, че ми зададе въпрос.

– О! За мен е.

Накланя глава на една страна, развеселен или пък учуден. Не съм сигурна кое точно изпитва, но нямам нищо против никое от двете.

– Колекционираш трофеи, които не си спечелила?

Кимам и това го разсмива малко, но смехът е беззвучен. Сякаш иска да го задържи за себе си. Пъхва ръце в задните си джобове.

– Защо не си на училище?

Не знаех, че е толкова очевидно, че все още съм в гимназията. Слагам торбата върху масата до нас и събувам сандалите си.

– Денят е толкова хубав. Не исках да се затварям в класната стая.

Отивам до циментовия фонтан, който всъщност изобщо не е фонтан. Представлява циментов участък във формата на звезда върху земята. Водата излиза от отвори около звездата и се стича към центъра. Запушвам единия отвор с крак и чакам водата да стигне до мен.

Последната седмица на октомври е, прекалено студено, та във водата да си играят деца, както правят обикновено през лятото. Не е прекалено студено обаче, за да си намокря малко краката. Харесва ми, когато струята се блъска в стъпалото ми. И понеже не мога да си позволя педикюр, това е най-добрият заместител.

Типът от магазина ме гледа известно време, но честна дума, май вземам да свиквам. Започвам да го чувствам като моя собствена, малко по-привлекателна сянка. Не го поглеждам директно, докато си събува нехайно обувките. Застава до мен и слага крак над дупките.

Хвърлям поглед към ръката му, за да разгледам татуировките му по-отблизо. Права бях, само върху лявата му ръка са. Върху дясната не се вижда нито една татуировка. Ала тези върху лявата съвсем не са това, което очаквах. Те са произволни и несвързани и нямат нищо общо помежду си. От външната страна на китката му има миниатюрен тостер, от който се подава филийка. Близко до лакътя виждам малка звезда. Между лакътя и китката са изписани думите „Ти си наред, Докторе“. Плъзвам очи нагоре по ръката му и виждам, че е забил поглед в краката си. Тъкмо се каня да го попитам как се казва, когато струята избликва неочаквано под стъпалото ми. Дръпвам се назад през смях и двамата гледаме заедно как струята се издига към средата на фонтана.

Водата стига до неговото стъпало, но той не реагира. Просто се взира в краката си, докато тя спира и се премества на следващия отвор. Вдига очи, но когато ме поглежда отново, вече не се усмихва. Нещо в сериозността на изражението му кара гърдите ми да се стегнат. Когато отваря уста, аз попивам всяка негова дума.

– От всички места, на които бихме могли да бъдем, сме тук. По едно и също време.

В гласа му се долавя развеселеност, но изражението му е леко озадачено. Тръсва глава и прави крачка към мен. Вдига татуираната си ръка и плъзва пръсти по кичур от косата ми, който се е измъкнал. Жестът е интимен и неочакван, като целия този момент, но аз нямам нищо против. Искам да го направя отново, но той отпуска ръка до тялото си.

Не мога да си спомня нито един случай, когато са ме гледа-

ли така, както ме гледа той в този миг. Сякаш го запленивам. Знам, че изобщо не се познаваме и каквато и да е тази връзка между нас, вероятно ще се разпадне в мига, в който проведем първия си истински разговор. Вероятно ще се окаже задник или ще реши, че съм странна, и ще се почувстваме неловко, и няма да имаме търпение всеки да си тръгне по пътя. Така обикновено се развиват всичките ми контакти с момчета. Ала сега, в този миг, докато все още не знам нищо за него, освен интензивността в изражението му, мога да си представям, че е съвършен. Представям си, че е умен и симпатичен, и забавен, и артистичен. Защото би бил всичко това, ако беше съвършеното момче. Нямам нищо против да си представям, че притежава всички тези качества, докато стои пред мен.

Прави още една крачка към мен и изведнъж имам чувството, че съм погълнала сърцето му, защото в гърдите ми внезапно се появяват всички тези допълнителни удари. Очите му се спират върху устните ми и съм сигурна, че се кани да ме целуне. Надявам се да е така. Което е странно, защото буквално сме разменили само няколко изречения, но искам да ме целуне, докато си представям, че е съвършен, защото това означава, че и целувката му вероятно ще бъде съвършена.

Пръстите му се плъзват по китката ми, леки като перца, но сякаш стиска с юмруци дробовете ми. Тръпки ползват по кожата ми след неговите пръсти, докато ръката му не се спира върху шията ми.

Не знам как все още се държа на краката си, като се има предвид колко нестабилни ми се струват в този момент. Отметнала съм глава назад, устните му са на сантиметри от моите, сякаш се колебае. Усмивва се и прошепва:

– Погребваш ме.

Нямам представа какво означават тези думи, но ми харесват. Харесва ми и нежният начин, по който устните му се сливат с моите в мига, в който довършва онова, което каза, каквото и да означава то. Оказвам се права. Наистина е съвършено. Толкова съвършено, че сякаш съм в някой от онези стари филми, в които главният герой слага ръка на кръста на главната героиня и тя се извива назад, като буквата S, под натиска на целувката му, докато той я притегля към себе си. Точно така е.

Придърпва ме към себе си, докато езикът му се плъзва по

устните ми. И досущ като във филмите, ръцете се полюшват край тялото ми, докато не осъзнавам колко много искам да споделя това с него, и най-сетне отвърщам на целувката му. Има вкус на ментов сладолед и това е съвършено, защото този момент е високо в списъка с любимите ми неща, заедно с десертите. Почти комично е – този непознат, който ме целува така, сякаш това е последното му желание, преди да напусне този свят. Чудя се какво ли го накара да го направи.

Ръцете му се вдигат и улавят лицето ми в шепи, сякаш нямаме къде другаде да бъдем днес. Не бърза с целувката и определено не го е грижа кой ще ни види, защото се намираме на сред градския площад и двама души вече ни свирнаха с клаксон.

Обвивам ръка около шията му и решавам, че просто ще го оставя да продължи толкова дълго, колкото иска, защото точно сега нямам къде другаде да бъда. А дори да имах, бих се отказала от плановете си заради това.

В мига, в който заравя ръка в косата ми, водата се разплисква под краката ми. Изписквам лекичко, защото е неочаквано. Той се засмива, но не престава да ме целува. Здравата се намокряме, защото кракът ми не затиска напълно дупката, ала изобщо не ни е грижа. Това просто усилва абсурдността на целувката.

Звънът на телефона му прави момента още по-нелеп, защото естествено, че ще ни прекъснат точно сега. Много ясно. Беше прекалено съвършено.

Той се отдръпва и погледът в очите му е едновременно заситен и изгладнял. Вади телефона от джоба си и го поглежда.

– Загубила си си телефона или това е някаква шега?

Свивам рамене, защото нямам представа коя част от станалото би могло да е шега според него. Това, че му позволих да ме целуне? Това, че някой му се обажда, докато се целувахме? Засмива се лекичко, докато доближава телефона до ухото си.

– Ало?

Миг по-късно усмивката му се стопява, сега изглежда просто объркан.

– Кой се обажда? – изчаква няколко секунди, а после отдръпва слушалката от ухото си и я поглежда. – Сериозно. Това някаква шега ли е?

Не знам дали говори на мен, или на онзи от другата страна

на линията, така че пак свивам рамене. Той отново доближава телефона до ухото си и прави стъпка назад.

– Кой е това? – пита. Засмива се нервно и стиска тила си. – Ама... ти стоиш пред мен.

Усещам как кръвта се оттежда от лицето ми при тези думи. Всичката кръв в тялото ми в този нелеп момент, с този случаен тип се стича в краката ми, оставяйки ме да се чувствам като второкачествено копие на Онър Вос. Моята близначка. Момичето, което очевидно е от другата страна на линията.

Закривам лицето си с ръка и се извързвам, грабвайки сандалите и торбата си. Надявам се да успея да се отдалеча възможно най-много от него, преди да осъзнае, че момичето, което целуна току-що, не е Онър.

Не мога да повярвам, че това се случва. Току-що целунах гаджето на сестра ми.

Очевидно не го направих нарочно. Подозирах, че наскоро е започнала да излиза с някого, защото често отсъства, но как бих могла да знам, че от всички момчета на света това е именно той? Отдалечавам се забързано, но не съм стигнала далече, когато го чувам да тича след мен.

– Хей! – повиква ме.

Затова ме гледаше в магазина. Взел ме е за нея. Затова ме попита защо не съм на училище, защото, ако познава Онър достатъчно добре, за да я целуне, значи, знае, че тя никога не би избягала от час.

Всичко си идва на мястото. Не става дума за някакво необяснимо привличане между двама непознати. Взел ме е за приятелката си, а аз съм пълна глупачка, задето не осъзнах веднага какво става.

Усещам как ръката му стисва лакътя ми. Нямам друг избор, освен да се обърна и да го погледна, защото трябва да съм сигурна, че Онър никога няма да научи за това. Когато очите ни се срещат, вече не ме гледа така, сякаш е запленил от мен. Мести поглед между телефона и лицето ми на няколко пъти, а после:

– Толкова съжалявам. Мислех, че си...

– Сбъркал си – сопвам се, макар че не мога да го виня за грешката му.

С Онър сме еднотайчни близначки, но ако изобщо познава-

ше сестра ми, щеше да знае, че никога не би се появила на обществено място, изглеждайки така, както изглеждам аз. Не нося грим, косата ми е разрошена, а дрехите ми са същите, с които бях вчера.

Пъха телефона в джоба си, но той пак се развълнува. Когато отново го вади, виждам името на Онър да примигва върху екрана. Грабвам го от ръката му и вдигам.

– Здравсти.

– Мерит? – засмива се Онър. – Какво става? Защо си със Сейгън?

Сейгън? Дори името му е съвършено.

– Не съм. Просто... случайно се натъкнах на него. Взе ме за теб, но после ти се обади и... да кажем просто, че беше объркан.

Изричам всичко това, докато се взирам право в Сейгън. Той не откъсва очи от моите и дори не се опитва да си вземе телефона.

Онър отново се засмива.

– Колко забавно. Ще ми се да можех да видя лицето му.

– Беше безценно – казвам невъзмутимо. – Би трябвало обаче да предупредиш гаджето си, че имаш близначка.

Връщам телефона на Сейгън и правя няколко крачки назад. Той го стиска, неспособен да откъсне очи от мен.

– Недей да разказваш какво се случи – прошепвам. – На никого. Никога.

Той кима, макар и колебливо. В мига, в който получавам потвърждение, че няма да каже на Онър, се обръщам и се отдавам. Нищо не би могло да надмине подобна сконфузваща ситуация. Нищичко.